

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Udrag fra Første Brev til en højvelbaaren Herre. 1728

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 92. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg12-shoot-idm140252802007888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 1: Natur- og folkeret

DET FØRSTE BREV

Grin, beklagede de sig til mig – som de troede var Tysker og som saadan mere from – over Franskmændenes Vantro; de gik saa vidt, at de paa Grundlag af dette og andet spaaede den rette Tros snarlige Undergang i Frankrig.

Da nu de ni Dage var gaaet saaledes hen,

lagde Vinden sig igen,
hver en Brise døde hen.

Snart begyndte det at blæse fra et andet Verdenshjørne.

Derfor vi gjorde os rede,
brød straks fra Havnen op,
og lod saa Sejlene sprede
deres Vinger fra Mastens Top.

Paa kort Tid naaede vi Livorno, en Havneby i Toscana, hvorfra vi sejlede til Civitavecchia. Paa Rejsen fik vi ved Midnatstid Øje paa en Jagt, der strog tæt under Kysten. Den sejlede langsomt og havde ikke sat alle Sejl, saa vi mistænkte den for at være en Sørøver. Derfor præjede Skipperen, der stod ved Roret, det fremmede Skib tre Gange og spurgte om dets Navn og Hjemsted. Da der ikke kom noget Svar, ventede vi os intet godt fra den Kant. Vi kaldte derfor vores Konvojskib til Hjælp – saadan ét kalder Italienerne conserva. Lygterne blev tændt, Kanonerne gjort klar; Passagererne blev bevæbnet og fik tildelt hver sin Opgave. Jeg blev saa skrækslagen over al den Staahej, at jeg kom til at ryste af Kulde og blev bange for, at Fjerdedagsfeberen, som jeg lige var sluppet af med, skulde have slaaet Klo i mig igen. Men da den første Forskrækkelse havde sat sig, kan jeg bryste mig af, at der ikke undslap mig saa meget som et Gisp eller et modløst Ord, skønt jeg var i saa stor Fare. Jeg troede, at jeg selv skulde omkomme sammen med de andre og de andre med mig, og det er jo ogsaa en Slags Trøst. De italienske Kvinder opgav deres italienske Snerpethed og fløj med Haaret i vildeste Uorden ud af deres Kahyt. De var helt ude af det og troede, de skulde dø paa Stedet. Hele Skibet gen-